

Foto © Salim Issa

SU6708-2

**DASHA SYMPHONY
JE ALBEM PRO RADOST!**

► Jedna z našich nejlepších zpěvaček, Dasha, přichází s albem, které potěší svojí ryzí muzikalitou. Jmenuje se Dasha Symphony, je ozvěnou mnohaletého koncertního turné, nahrála je, jak je z názvu patrné, se symfonickým orchestrem, a vedle několika českých kousků přináší především světově prověřené evergreeny. Jejich aranže pro symfonický orchestr a rytmickou skupinu Pájky Pájk vytvořil skladatel, producent a dirigent Martin Kumžák. Vzniklo album, které rozhodně nezarmoutí, naopak – v současné době může působit i terapeuticky.

Nad albem *Dasha Symphony* jsme se sešli s Martinem i Dashou.

Dasho, o co jiné je zpívání se symfonickým orchestrem oproti třeba big bandu nebo malé skupině?

Dasha: S big bandem a symfoňákem se pracuje podobně, barva a dynamika jsou tu intenzivnější než u menšího tělesa. Pro mě jako zpěvačku je zpívání s malou partou více nuanční, víc se můžu zhloubat do práce s hlasem. S orchestrem je to ale složitější věc – z rytmického hlediska, z hlediska ladění... Spojit se s barvou orchestru pro mě byl při natáčení desky velký oříšek. Je to jiná disciplína než u malé kapely.

Stane se vám někdy, že se při zpěvu zaposloucháte do orchestru, slyšíte, že něco neladí, a rozhodí vás to?

Dasha: Takové věci mě už nerozhazují, většinou si jednu to svoje. Ano, občas něco slyším, a pousměju se. Funguje tu lidský faktor, a to, že se takové věci dějí, mě baví.

Dalo by se album prezentovat sloganem „s Dashou kolem světa“?

Martin: S Dashou kolem světa? Leda za peníze. (smích) Ale vážně. Výběrem písní ta deska asi kolem světa je, ovšem já ji pokládám za tuzemskou. Jsme Češi, hraje tu český orchestr, čeští muzikanti. Zpívá se tu česky, anglicky, italsky, francouzsky. A to jsme nezařadili žádné japonské ani čínské písně. (smích) Úplně kolem světa to tedy není, ale v zásadě proč ne.

Dasha: Já s tím souhlasím, dokonce za takový slogan jsem ráda! V muzice mám ráda pestrost, nejsem zatížená na jeden hudební styl. Jsem, jak říkám, polyžánrová.

Od každého se mi líbí něco, a s tím jsme vybírali i do tohoto projektu. Sáhla jsem po tom, co mám z muziky opravdu ráda.

Jak vznikl výběr pro album, a konečnou i pro koncertní turné?

Martin: S malou partou už jsme tyhle písně hráli, je to asi osm let, a s nápadem na rozšíření o symfonický orchestr přišla Dasha. Vybírali jsme tedy ze stávajícího repertoáru, Dasha si vybrala nějaké české věci, a během těch osmi let jsme program o jednu nebo dvě písně doplnili. Domluvili jsme se na tom, co by se Dashě hezky zpívalo a co by mohlo s orchestrem být zajímavé. Koncertní turné má stejnou dramaturgii, na desku jsme pak vybrali čtrnáct skladeb, tuším z osmnácti.

Martine, jak vznikaly aranže jednotlivých skladeb?

Martin: Obecně jde o to, aby aranž a hraní orchestru zpěvačce vyhovovaly, aby si byla schopná určit přesně tóninu a výraz, a byla ochotná o tom s aranžérem komunikovat. Díky naší letité spolupráci s Dashou se na tom dělá skvěle, ani se moc nemluví, stačí si říct pár věcí a jde se na to.

Dasha: Všechno jsem cíleně nechávala na Martinovi. Konečnou – pro tento projekt jsem se rozhodla i proto, že ho jako aranžéra velice obdivuji. Martin si dokáže poradit téměř s každým tělesem. Nedávno mi prozradil, že by se necítil na cimbál, ale myslím, že jenom zatím. Určitě by na zakázku dokázal nastudovat i psaní pro tenhle nástroj. A líbila se mi jeho práce s orchestrem ve spojení s populární hudbou, tedy crossover, propojení symfonického tělesa s popovým. To jsem

u Martina poprvé slyšela v rámci projektu Hamlet muzikál, kde vznikla i symfonická verze. Symfonický orchestr tu není jenom jakýsi univerzální obal pro popové těleso, ale má svoji pozici a úlohu. Martin si s partiturou vyhraje: nejsou tam jenom dlouze tažené smyčcové noty, moc se mi to líbilo. Stejně jako jeho symfonický projekt pro kapelu Lucie. Proto jsem ho oslovila. On je znamenitý nejen u své tvorby, ale i při aranžérské práci s populární muzikou, vždycky dá věci skvělý kabát, jaký umí ušít jen on.

Na desce se zpívá česky, anglicky, francouzsky a italsky. Původní české kousky složil David Solář.

Dasha: David napsal většinu písní na moje předchozí album Konečně, známe se dlouho, ještě ze studií na konzervatoři. Na této desce je mimo jiné píseň Modlitba, která existuje už dvacet let, dokonce vyhrála autorskou písňovou soutěž Evropa Hit. Nikdy a nikde ale nevyšla. Je úžasné, že její čas přišel právě teď. Je totiž nejen krásná ve své melodičnosti, ale s orchestrem se mohla skvěle uplatnit.

K oběma písním Davida Soláře napsaly texty ženy. Je to znamení, že se budou v oblasti písňového textu u vás stále více uplatňovat textařky?

Dasha: Jéje, to jsem si ani neuvědomila. Ale je to úplná náhoda. Souvisí to s tím, že se známe. Obě holky, Ester Brožová i Markéta Andělová, jsou moje bývalé spolužačky, potkaly jsme se na konzervatoři. Navíc to jsou taky zpěvačky a mají ohromný cit k textům i z této pozice. Takhle vzniklo, že mi ty písničky otextovaly.

A pak je na albu jedna písnička původně ne česká, ale s českým textem. Jmenuje se Symbol žen, ten text je ryze ženský, ale napsal ho chlap, Adam Novák...

Dasha: Tenhle text vznikl v rámci muzikálu Carmen. Adam napsal celé libreto, lépe řečeno: přeložil je do češtiny. Takže ano, v tomto případě je pro změnu autorem muž.

S francouzštinou do francouzských písní vám prý pomáhala Chantal Poulain.

Dasha: Když Chantal přijela do studia, byla naprosto v šoku. Písničku jsem poprvé zazpívala, a ona: dobře, slyším tam nějaké nefrancouzské věci, to musíme opravit. A začala na mě mluvit francouzsky. Zastavila jsem ji s tím, že ji nerozumím. A ona na to: Cože? Ty nerozumíš francouzsky? Ale ty zpíváš francouzsky! Francouzština je jeden z jazyků, které si ještě dlužím, je krásná. Teď sice nemám na studium čas, Chantal mě ale inspirovala, tak asi začnu.

Jaká byla Chantal učitelka?

Dasha: Skvělá. Tím, že je taky šansonová zpěvačka, umí pracovat i se specifickými francouzskými frázemi. Ty se zpívají úplně jinak, než v angličtině nebo češtině. Pomohla mi tedy s výslovností i frázováním, říkala, kde vypíchnout jaké slovo. To pro mě byl ohromný přínos. Moc ji děkuju.

Desku zdobí i song Don't You Worry 'bout A Thing. Jaký máte vztah ke Stevie Wonderovi?

Martin: Stevie Wonder je nejvíc, opakuji: nejvíc! Tuhle píseň si vybrala Dasha, ►

► hráli jsme ji spolu už na jejím absolventském koncertu v roce 2003. Tahle píseň je stálíci našeho repertoáru.

Dasha: Je to pravda, Stevieho miluju. Máme rádi skoro všechny jeho věci, a tuhle jsme si vybrali i proto, že je v ní vliv latinsko-americké muziky.

Album Dasha Symphony obsahuje i jednu dávnou klasiku – původní melodii barokního skladatele Tomase Giovanniho Albinoniho nazvanou Adagio. Tenhle kousek nazpívalo už několik českých zpěváků. Znáte ty další verze?

Dasha: Poprvé jsem tuhle melodii slyšela ve verzi Karla Gotta, a ano, nazpívalo ji víc našich interpretů. A pak jsem ji slyšela v podání belgicko-kanadské zpěvačky Lary Fabian, která ji nazpívala i v italštině, a ve spojení s tou italštinou mě naprosto fascinovala. Je skvělé, že je platná i v jazyce populárních zpěváků, přestože ji složil barokní skladatel. Mohou ji tak přijmout i ti, kteří normálně klasiku neposlouchají nebo neznají.

Martin: Klasika je základ, proto se jí říká klasika. Ty skladby přetrvaly staletí, mají všechno, co skladba má mít – melodii, harmonii, rytmus, jsou to hotové kompozice s dobovým výrazivem, které je i v současnosti dobře použitelné. Jsem rád, že na desce jedna taková věc je.

Koncertní „symfonický“ program jste premiérovali s Komorní filharmonií Pardubice, a pak jste ho hráli s většinou českých orchestrů tohoto ražení. Lišila se spolupráce s jednotlivými orchestry?

Martin: Když domluvíme hraní, přijedu den předem k orchestru na zkoušku. Většinou se s těmi lidmi moc neznám, a je pro mě důležité, aby je věc bavila. Málodky se mi stalo, že mi dávali najevo, co u nich jako člověk z popíku dělám, většinou to brali. Jsme muzikanti, snažíme se vyhovět si, navíc si pěkně zahrají. Cítí, že nejsou jenom doprovodné těleso naší malé skupiny. A že ta skupina nejsou jenom nějakí náhodně vybraní muzikanti, ale že hrají spolu. Orchesterální hráče to pak inspiruje k tomu, že taky hrají spolu. V takovém velkém množství to je, myslím, si, poměrně vzácné. Nemůžu říct, s kterým orchestrem to bylo lepší a s kterým horší, ono záleží i na podmínkách na tom kterém místě. Často jsme vystupovali s Filharmonií Hradec Králové. Její členové už vědí, o co jde, jednotlivé skupiny, jako třeba dřeva nebo žestě, znají zapeklitost různých míst v partituře. V žádném případě to nejsou bez zájmu odehrané noty. Orchesterální hráči se přizpůsobují rytmické skupině a naopak. Vlastně jsme ze dvou těles udělali jedno. Zájem, který jsme v orchestrech vzbudili, mě moc těší. Úplně jsem s ním totiž nepočítal.

Dasha: K tomu musím říct, že Martin vždy předstupoval před orchestr s obrovskou jistotou. Kvalita partitury a síla jeho osobnosti hráče symfonáku přesvědčily, že má smysl pouštět se i do takového typu projektu.

Filharmonii Hradec Králové jste zvolili i pro nahrávku. Původně měla být živá, pořízená během koncertu, přišel ale koronavirus...

Dasha: Je to tak. Ty koncerty nás moc bavily, každý měl neopakovatelnou atmo-

sféru. Říkala jsem si, že by bylo fajn tu atmosféru zachytit, obzvlášť, když jde o symfonický projekt. Na květen jsme tak domluvili koncert, byl vyprodán, a ten měl být zaznamenán. Z důvodů protikoronavirových opatření z něj ale sešlo. Hledali jsme tedy jinou cestu, jak to album uskutečnit. Zmíněná opatření nenahrávala posunu třeba o měsíc, takže jsme čekali, až se budeme moci s tak velkým tělesem vůbec sejít v jednom sále. Nakonec vznikla verze takzvané studiová, sešli jsem se všichni ve Filharmonii Hradec Králové, a tak, jak jsme byli zvyklí koncert odehrát, jsme ho nahráli. Jenom bez publika.

Nebylo to smutné?

Dasha: Kupodivu nebylo. Všichni jsme byli asi dva měsíce úplně odříznutí od muziky, tak jsme přišli natěšení, že si konečně zahráme a zazpíváme. I díky karanténě tak vznikla perfektní atmosféra, všichni byli nadšení. Kdybychom točili studiovou desku za normálních okolností, možná by u toho takové nadšení nepanovalo.

Je takové nahrávání, studiové, ale v zásadě naživo, složitější?

Martin: Určitě ano. Ve studiích se nahrávání rozděluje v čase, a je prostor na opravy. Nejdrív se natočí rytmika, pak do natočeného materiálu orchestr, všichni přijdou na určitý čas, je kdy zjistit, co sedí, co ne. Když je na nahrávání slušný rozpočet, dají se ty věci udělat opravdu exklusivně. Tady to nebyla otázka rozpočtu, na natočení jsme měli jeden a půl dne. Točili jsme bez zpěvu, ale Dasha byla u toho a otvírala pusou. Nahrávalo se téměř tak, jak bychom hráli na pódiu. Plexiskla kolem bubnů byla

pouze symbolická, nemohli jsme pracovat s oddělenými nástroji. Točilo se s rizikem, že vzniknou přeslechy, a když se stane chyba, budeme to muset vzít znovu. Nebo že se bude muset stříhat ze dvou segmentů. Nějakým zázrakem se stalo, že zásahů tohoto typu bylo minimum, nebyl na ně ani čas. Pak z toho zvukař Topol udělal rough mix, do kterého Dasha nazpívala svůj part. Všechny stopy se pak dostaly k dalšímu mistru zvuku, Dušanu Neuwerthovi, a ten všechno smíchal. I na to byla omezená doba.

Takže nahrávání to rozhodně nebylo standardní.

Martin: Nebylo, a vznikl zajímavý hybrid. Ta hybridnost ale měla své výhody. Všichni věděli, že co se natočí, to bude, a na opravy není čas. Roli tu tedy hrála velká energie, Dasha tomu říká radost, a zároveň odpovědnost. Ve vzduchu bylo, že to zahrané musí k něčemu být hned napopravé. Kdybychom měli na nahrávání čtrnáct dní, tak bychom se v tom rejpalí, a nadšení, které patří ke koncertu, by bylo pryč. Byly to nervy, zvlášť pro zvukaře, kteří museli pracovat se zmíněnými přeslechy.

Se symfonickým orchestrem hraje na nahrávce skupina Pájky Pájk. Neustále zmiňujete skvělé partnerství dvou různých hudebních těles, která se propojila v jedno...

Z té rytmiky šla do orchestru obrovská jistota, jsou to sehraní muzikanti, a orchestr se jim musel co se týče rytmu podřizovat. Bicí a basa. Na to nejsou členové symfonáku zvyklí, oni hrají podle koncertního mistra a podle toho, jak mává dirigent. Kolegialita tu ale byla obrovská.

Foto © Salim Issa

ČEKÁNÍ NA FILM „KAREL“

ZPŘÍJEMNÍ VIDEOKLIP K NOVÉ VERZI PÍSNĚ „JDI ZA ŠTĚSTÍM“

Součástí nových opatření vlády České republiky v boji proti epidemii je mimo jiné uzavření kin na dobu minimálně dvou týdnů, a to od pondělí 12. října. Premiéra očekávaného dokumentu KAREL režisérky Olgy Malířové Špátové a jeho uvedení do kin se proto musí odložit. Nový termín premiéry není možné v tuto chvíli stanovit.

Čekání na snímek, který unikátním způsobem přiblíží osobnost Karla Gotta, může příznivcům legendárního zpěváka zpříjemnit videoklip k nové verzi písně „Jdi za štěstím“. Slavnou skladbu Karla Svobody nazpíval Karel Gott u příležitosti svých osmdesátin jako svou vůbec poslední nahrávku v létě 2019 se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu pod taktovkou dirigenta Jana Kučery.

„Ráda bych – společně se Supraphonem – dala v této složité době malý dárek nejen zklamaným potenciálním divákům filmu KAREL, ale všem příznivcům mého zesnulého manžela.

Protože slavnostní premiéra i distribuce filmu musejí být kvůli novým epidemiologickým opatřením odloženy na neurčito, rozhodla jsem se potěšit manželovy fanoušky v České republice i na Slovensku a zveřejnit nový videoklip s titulní písní k filmu KAREL – „Jdi za štěstím“. Je pro mne o to cennější, že je to Karlova poslední nahrávka z června 2019, kdy ji zpíval s vědomím, že jde o píseň pro vznikající film,“ říká Ivana Gottová.

Videoklip v režii Jakuba Sommera zároveň odhaluje některé záběry, které museli tvůrci s těžkým srdcem vyřadit a které se do výsledné podoby filmu nakonec nevešly.

„Bylo nám líto, že se záběry z natáčení se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu v dokumentu nakonec spolu s mnoha dalšími scénami nepoužily, jsem proto ráda, že alespoň některé z nich byly režisérem Jakubem Sommerem a střiháčkou Šárkou Sklenářovou velmi trefně zakomponovány do tohoto klipu. Jsem vděčná, že manželovým příznivcům můžeme snad alespoň trochu pozvednout náladu v tak nejisté době právě videoklipem k úvodní písni „Jdi za štěstím“. Pevně věřím, že brzy bude zase dobře, proto přijměte tento dárek od nás i Karla jako naději na lepší časy,“ dodává Ivana Gottová, producentka filmu KAREL.

Společně s dlouhometrážním kinematografickým dílem KAREL plánoval Supraphon vydat také jedinečný soundtrack, jehož součástí je i nová nahrávka písně „Jdi za štěstím“. Vydání soundtracku se odsouvá s premiérou filmu.

Soundtrack vyjde jak na 2CD, tak i v digitálních formátech v den odložené filmové premiéry. Předobjednávky soundtracku na Supraphonline.cz i Bontonland.cz zůstávají v platnosti. Album lze samozřejmě nadále předobjednávat v digitální i fyzické podobě, objednávky budou expedovány v nově určený den vydání.

Foto © Karel Gott Agency

Foto © Karel Gott Agency

SU6719-2

Foto © Karel Gott Agency

Foto © Michal Matyáš

OLYMPIC KAŤATA

Skupina Olympic, model 2020, vnáší do našeho rockpopového světa pořádnou dávku života. Koronavirová koncertní pauza dala Petru Jandovi šanci napsat sadu nových písní, z nichž 11 se dostalo na toto album. Došlo také k výměně na pozici hráče na klávesové nástroje, kde se objevil Pavel Březina. Textaři, většinou mladší generace,

dodali písmenkový obsah občas provokativního, na současnou dobu až prudce nekorektního typu. Olympic se zčásti vrátil k silně energickému rocku, k němuž jistá dávka výtržnictví nesporně patří. Typickou ukázkou je hned vstupní hardrocková jízda Kaťata, která dala albu dost neobvyklý název a velmi mimořádný vzhled,

symbolizující ironické macho vyznání. Najdete tu však samozřejmě také ohlasy typického olympického soundu, třeba v podobě balady Šrám, co se nezahojí, úspěšně krácející ve stopách hitovek s jasnou posluchačskou přichylností a rádiovou šancí. Překvapením na závěr je vyprávěné blues, ve kterém Janda nabídl sugestivní tón

hlasu, dokreslující další spíše jen fiktivní příhody ze života vskutku drsných týpků. Booklet přináší všechny texty a sadu stylových fotografií Michala Matyáše. Místo „jen dalšího olympického alba“ je tu překvapko: Jandovo rockové perpetuum mobile se potěšitelně ještě ani zdaleka nemá k zastavení.

Foto © Michal Matyáš

JAN SMIGMATOR MURPHYHO ZÁKON

Jakoby tenhle zamotaný rok 2020, kdy se nám všem snaží rytmus i melodii vnútit koronavirus, vlil do žil Janu Smigmatorovi nějakou mimořádnou transfuzi hudebních nápadů a inspirací. Blýskavé pódium s reflektory a big bandem za zády, na jaké byl zvyklý ve skvělé sérii koncertů projektu *Sinatrolgy*, vyměnil za jiný svět. V létě začal jamovat na své vlastní zahradě a přivedl k životu *Jazz piknik* – jeden z nejoriginálnějších hudebních projektů doby covidové. Dva roky od posledního řadového alba, které nahrál s Mitchem Winehouse jako poctu Gershwinovi přichází Jan Smigmator s novinkou, kterou nazval *Murphyho zákon*. Na albu se představuje i jako autor několika textů a po boku skladatele a klavíristy Svatopluka F. Smoly i jako spoluautor hudby. Vedle vlastní tvorby a světových standardů

se na desce objevuje i několik písní z repertoáru předčasně zesnulého zpěváka Rogera Cicery, na které pro Jana Smigmatora napsali české texty Václav Kopta, Josef Nečas a Ester Kočíková. „Už léta mi v hlavě zní věta *mojí babičky*, „*Honziku, zpíváš sice moc hezky, ale já tomu nerozumím!*“ Ale nejde jen o *moji babičku*. I když moje publiku z velké části anglicky mluví, češtinu prožívá vředy mnohem víc. Téměř po každém koncertě za mnou chodí fanoušci a ptají se, na kterém albu je můj český text *Za svým snem jít k písni My Way*. Že se s ním natolik ztotožňuji, že ho musí mít doma. Proto jsem už před lety začal o českém albu uvažovat a myslím si, že právě teď nastal ten pravý čas,“ uvedl Jan Smigmator.

Album, které produkoval multižánrový klavírista, aranžér a producent Jan Steinsdörfer (spolupracuje také např. s Ewou

Farnou, Chinaski ad.) a zahrál si na ní mimo jiné i klavírní virtuos Ivo Kahánek, vychází deset let od začátku Smigmatorovy sólové kariéry, pět let po uvedení úspěšného projektu *Sinatrolgy* a je jeho pátým albem. Dvanáct skladeb, ve kterých se Jan Smigmator představuje ve všech svých hlasových polohách, naznačuje, že tady někde může být zásadní přesah i do dalších hudebních žánrů. Harlemsko-brooklynský sound albu *Murphyho zákon* dodal asi nejuspěšnější jazzový Čech současnosti Ondřej Pivec a jeho legendární hammondky. Smigmator ho díky covidu uzmul na pár týdnů hvězdě první velikosti Gregorymu Porterovi. „Když jsme společně s producentem alba *Honzou Steinsdörferem* Ondru Pivce oslovili, v plánu byla pouze jedna jediná píseň – jazz-rocková vypalovačka *Rychlík do Harlemu*.

Ondřej nám pak ale zavola, že má volno celý den a že nám nahraje, cokoli si budeme přát a co se za ten den stihne. Vzhledem k tomu, že zvuk hammondek miluju snad odjakživa, s jeho nabídkou jsem nadšeně souhlasil a okamžitě jsme vymysleli další čtyři písně, kterým by jeho účast velmi slušela a prospěla. Spolupráce s ním je pro mě nesmírně inspirativní. Když mě doprovází, tak si velmi intenzivně uvědomuji, že zpívám úplně jinak. Mnohem lépe a jazzověji. Podotýkám, že ten pocit nemám jen já, ale i posluchači, kteří nás slyšeli třeba na našich *Jazz Piknicích* na Vyžlovce, nebo na festivalu *United islands of Prague*,“ líčí potěšen Jan Smigmator.

Album *Jan Smigmator – Murphyho zákon* vyjde již v pátek 23. října 2020 u vydavatelství Supraphon na CD i ve všech digitálních formátech.

Foto © Martin Peláček

SU6589-2

VÁCLAV NECKÁŘ NÁVRAT K PLANETÁRIU

Tento měsíc oslaví populární zpěvák Václav Neckář sedmdesáté sedmé narozeniny. Právě k tomuto jubileu vydává vydavatelství Supraphon vítanou reedici Neckářova legendárního projektu Planetárium na dvou vinylech.

„Planetárium vzniklo vlastně díky Zdeňku Rytířovi. Zdenka se ve Stromovce zatoulal do prostor pražského planetária, v jehož kopuli se měnilo postavení hvězd z pohledu severní a jižní polokoule. Zdeněk seděl ve tmě v poslední řadě a hledal, kdo celý ten složitý mechanismus planetária řídí. Najednou zahlédl za řídícím panelem mrňavou, břejlitou dívku, která svými malými ručkama ovládá celý vesmír. V roce 1974 jsme natočili desku Tomu, kdo nás má rád a další desku v roce 1977 bylo právě Planetárium, kterým jsme pokračovali v monotematických projektech. Obchodní manažer Supraphonu Jiří Vinařický mi sdělil, že takovýto projekt se neprodá. Vzal si ale nahrávku domů a naštěstí ji nechal poslechnout svému synovi. Ten prý řekl: „To je ono!“ Planetárium pak bylo v některých obchodech „podpultovkou“ a Supraphon ho musel dolisovávat. Nakonec se ho prodalo

125 000 kousků, a to to bylo dvojepíčko! Takže si myslím, že se publiku líbilo,“ vzpomíná Václav Neckář.

Komplet z roku 1977 nepochybně patří do zlatého archivu čs. populární hudby. K vynikajícímu pěveckému výkonu Václava Neckáře nutno připočítat jeho tradiční dar využít všech textových nuancí. Měl z čeho vybírat: Michael Prostějovský, Zdeněk Rytíř, Vladimír Čort nebo Jiřina Fikejzová mu poskytli mimořádná východiska. Bylo ovšem co textovat, když muzika Oty Petřiny, Petra Jandy nebo Jana Neckáře k odpoutání se od civilnosti vybízela. Formě koncepčního dvojalba odpovídají také aranže, využívající netradičních postupů, vyplňující i pauzy mezi jednotlivými skladbami zvukovými předěly. Nejde o to, aby vše mělo sjednocující vesmírnou tematiku, ale o to, aby celek držel pohromadě, což se podařilo dokonale. Skryté podtóny oprávněného strachu

o životní prostředí či existenci naší planety měly reálné jádro mimo jiné ve stavu přírody v některých oblastech tehdejší ČSSR. Pod chemickou korozi krušnohorských lesů se dala schovat i devastace kultury a společnosti, typická pro normalizační konec sedmdesátých let – také o tom Planetárium tak trochu může být.

„Planetárium bylo po Tomu, kdo nás má rád druhým studiovým albem kapely, nepočítám-li live záznam koncertu z Rokoka Dr. Dam di Dam a jeho Bacily. V době urputné normalizace, kdy byl problém vycestovat za hranice nejen na západ, uchýlovali jsme se k literatuře science fiction a cestovali jsme alespoň ve své fantazii vesmírem. Když jsme v roce 1976 Planetárium připravovali, sešlo se více než čtyřicet skladeb. Když Zdeněk s Otou vybrali konečnou sestavu, zjistili, že se na jedno LP nevejdou a Ota je ani nestihne zaranžovat. Ota byl

nejen nepřehlédnutelným muzikantem, který Bacilům utvářel tzv. ksicht. Byl kytaristou, kapelníkem a skvělým aranžérem. Počítalo se, že instrumentaci bude mít opět na starosti. Vzpomínám si, že termín natáčení se tehdy neúprosně blížil. Ota rozhodl, že o instrumentaci dvadvaceti skladeb se podělíme. On aranžoval první desku a já druhou. Všechny skladby byly původní, české a autoři je poslali na magnetofonových kazetách jen s melodií a jednoduchým doprovodem kytary nebo piana. Planetárium bylo tedy pro mne i prubířským kamenem aranžéra,“ doplňuje zpěvákův bratr, spoluhráč a autor několika písní na albu Jan Neckář.

V aktuální 2LP reedici posluchače potěší songy jako „Potulný hráč“, „Diamantová žena“ nebo „Hvězdné nebe nad Atlantidou“, rekonstruovaný obalu i zvuk a fakt, že téma i provedení nezestárlo.

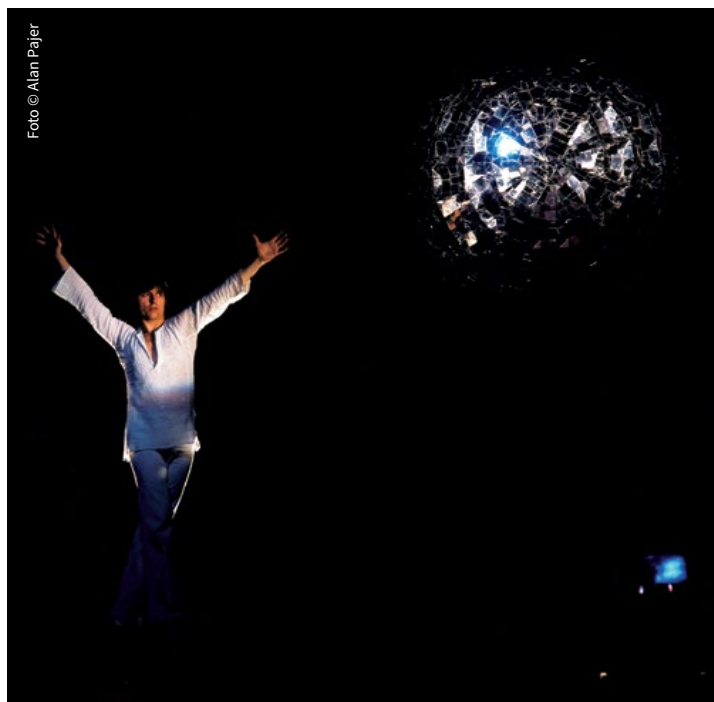

Foto © Alan Pajér

Foto © Lenka Hatašová

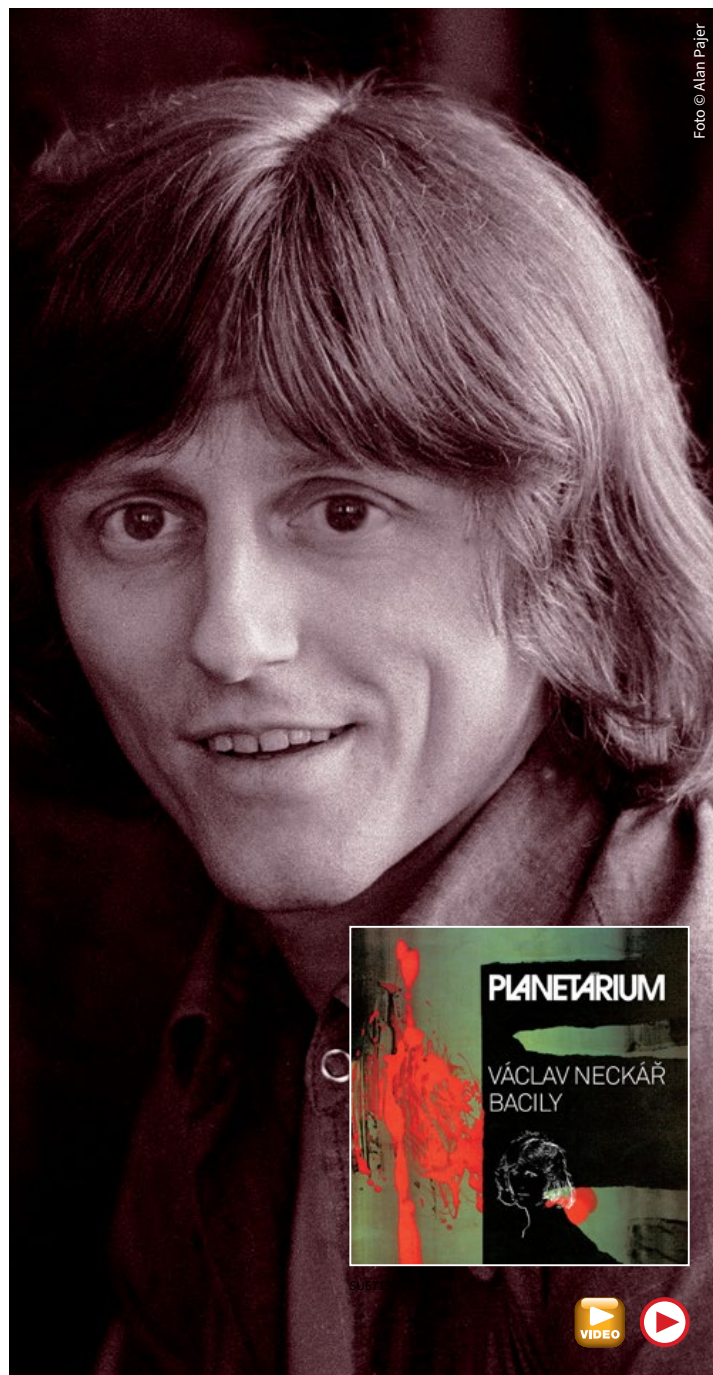

Foto © Alan Pajér

RADŮZA & SOČR KUPŘEDU PLOUT

Kupředu plout je dílo napsané speciálně na objednávku Symfonického orchestru Českého rozhlasu, které se ve společném koncertním provedení Radůzy, její doprovodné kapely a SOČRu pod dirigentskou taktovkou Václava Kučery uskutečnilo 3. 12. 2018 ve Foru Karlín v Praze. Zpracovává netradiční formou výjimečný – a u nás málo známý – osud Anity Garibaldi, která je v Latinské Americe a v Itálii velmi populární hrdinkou. Celý příběh sleduje Anitinu pouť z rodné Brazílie až do Itálie, kde se se svým mužem zapojila do hnutí italského Risorgimenta a spolu s ním usilovala o sjednocení Itálie. Radůza zvolila pro tento námět hudební ztvárnění nejvíce se blíží melodramatu. Koncertní záznam tak obsahuje její původní a dříve nevydané písničky, některé zazní samostatně, či s její kapelou (Josef Štěpánek – kytary, Miloš Dvořáček – bici), ale i s doprovodem symfonického orchestru. Celý projekt provádí jako průvodce hlas Miloše Stránského.

Radůzo, na úplném konci října vydáváte ve spolupráci Supraphonu s Českým rozhlasem koncertní album Anita, nahrané se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu. Jak jste se na pódiu cítila s tak početným tělesem za zády?

Nebyla to moje první zkušenost s orchestrem. Už jsem spolupracovala třeba s Plzeňskou filharmonií. Tento projekt byl

výjimečný proto, že jsem napsala celovečerní program speciálně pro SOČR. Dirigentem byl můj spolužák z konzervatoře Jan Kučera, a i v orchestru bylo hodně mých spolužáků, takže na mě byli hodní a já se cítila dobře.

Projekt vypráví u nás ne tolik známý příběh Anity Garibaldi, manželky italského revolucionáře Giuseppa Garibaldiho. Mohla byste naznačit, jaká témata se v něm řeší?

Před několika lety jsem napsala album Marathon – příběh běže, jehož součástí byla i knížka povídek, ke každé písničce jsem napsala jednu. Dvě témata z tohoto alba jsem pak rozpracovala do samostatných projektů. Jedním z nich je projekt CD s knížkou, věnovaný všem autorům trampských písniček a romantických příběhů, Muž s bílým psem. A druhým je právě Anita.

V příběhu této výjimečné ženy, jež je v Itálii a Latinské Americe zvana Hrdinka dvou světů, se zaměřuji na její vztah s Garibaldiem vyprávěný očima sotva dospělého mladíka, který ji platonicky miloval. Spíše než politickou situaci Itálie v polovině 19. století a risorgimento řeším vztah dvou lidí na pozadí historických událostí. I její vztah s Garibaldiem je totiž předmětem legend, které o Anitě kolují, a myslím, že stojí za přiblížení českému publiku. Také mě zajímá zamýšlet se nad tím, jak žili obyčejní i výjimeční lidé ve výjimečných časech.

Když jste studovala životní cestu Anity Garibaldi, zaujal vás v ní nějaký moment, ve kterém byste s osudem Anity našla osobní spojitost, téma, které byste měly společné?

Nehledám příliš paralely se životy jiných lidí. Jsem si vědoma toho, že neprožívám nijak výjimečný osud, že všechno, co jsem prožila, přede mnou prožily miliony jiných lidí, jejichž jména nám historie nezachovala. Přesto se s těmi situacemi každý z nás musí poprat po svém a sám, protože ty nejkrásnější zkušenosti nejsou přenosné. Každý myslí a cítí jinak. Každopádně mi byla sympatická její odvaha.

Album vyjde výhradně v koncertní podobě, nebo uvažujete i o studiových zpracováních jednotlivých písní?

Jedna z písní už je studiově zpracována na albu Marathon – příběh běže. Jde o skladbu La finestra. Od ní se pak odvíjel celovečerní program pro SOČR. Kam mě můzy zavedou, nemohu přesně říci, může se stát, že některá z již napsaných písní se mi stane podnětem k dalším příběhům. Uvidím.

Jak už jste zmínila, k některým svým albům jste napsala také knihu, která hudební zpracování ještě o něco rozšiřuje. Plánujete do knihy rozepsat i příběh Anity Garibaldi?

Kupředu plout je vlastně jakýmsi melodramatem. Jeho součástí je i povídka, kterou

čte recitátor – jsou to právě vzpomínky onoho platonicky zamilovaného chlapce, jenž jako starý muž vzpomíná na svou první lásku Anitu. Takže pro mě už je to ucelené, alespoň pro tuto chvíli, neplánuji tedy další rozvedení tématu do nějaké širší prozaické formy. I když... vždycky mi může lupnout v hlavě. (smích)

Je o vás známo, že ještě před dokončením alba máte často v zásobě další písni a vymyšlený koncept příští desky. Je tomu tak i tentokrát? Víte, jaká by mohla být vaše další nahrávka?

Jsem tak trochu otrokem své mysli. Když jsem byla malá, můj dědeček sedával v létě na zápraží a ladil na rádiu nejrůznější stanice. Rádio chrástilo, praskalo v něm a ozývaly se nejrůznější písně, promluvy v nejrůznějších jazycích, některé zřetelné, některé vzdálené a jiné sotva slyšitelné. Tak přesně tohle ladění rádia mám v hlavě. Pořád něco bloudí éterem mé mysli a nutí mě, abych to zaznamenávala. Je toho tolik, že se to nedá za jeden život ani rozluštit, natož zaznamenat v nějaké reprodukovatelné formě. Takže abych odpověděla srozumitelněji na vaši otázku – ano, mám v hlavě koncepty asi pěti alb a musím se rozhodnout, které spatří světlo světa jako první. Ale jak říkám, teď všechnu energii a invenci věnuji dětem.

(Rozhovor připravil Josef Martínek a jeho část je převzata s laskavým svolením blogu OSA/ Autor in /2020)

MIROSLAV PALEČEK ZPÍVÁ JAROSLAVA SEIFERTA

POZORUHODNÁ SYMBIÓZA: NÁDHERNÉ VERŠE JAKO NĚŽNÉ PÍSNĚ

K listopadovým pětasedmdesátinám i sobě nachystal známý písničkář speciální dárek. Několik let příprav přineslo souhlas dědiců nositele Nobelovy ceny za literaturu Jaroslava Seiferta se zhudebněním 17 básní a nalezení nejvhodnějších melodií. Akustický kytarista Paleček se pustil cestou užitečné částečné elektrifikace, přidal také hosty na klávesy, harmoniku, housle, trubku, flétnu, ba smyčcové kvarteto. Citlivě využitě nástroje byly nahrány v aranžích Pavla Fořta, skvělého kytaristy z Flamenga, Labyrintu či kapely Karla Gotta. Na začátku byl společný žižkovský původ národem obdivovaného básníka Seiferta i zkušeného

sólového písničkáře, kdysi proslaveného v duu s Michaelem Janíkem. Verše, podle legendy vznikající s poetovým tichým propěvováním, se ukázaly jako ideální východisko pro zhudebnění. Paleček vybral básně, občas ostatně ve sbírkách pojmenované jako Písně, s vkusem a talentem na odhad výsledné hudební podoby. Najdete tu z čítanek povědomá prostá témata, verše proslavené i ty méně známé. Je to posluchačsky silný soubor skladeb obvykle mezi dvěma a třemi minutami, zazpívaný s odpovídající pokrouhou i přáním Seiferta oslavit. Podařilo se: bylo natočeno silné album, nebojí se něhy písniček i tónů.

Foto © Martin Kubica

Foto © Martin Kubica

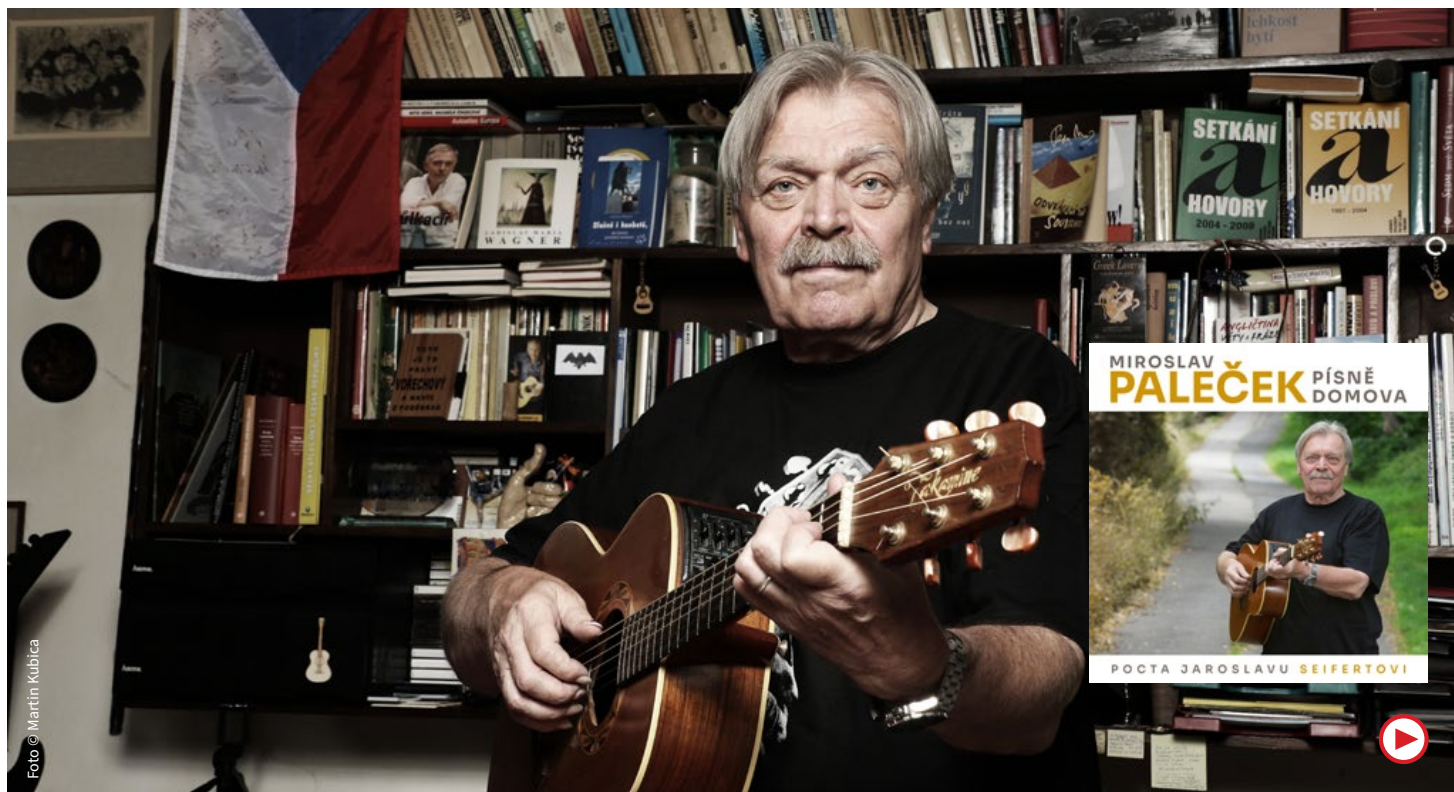

Foto © Martin Kubica

VILÉM VEVERKA NEXT HORIZON

Jméno Viléma Veverky je dobře známo všem, kdo propadli okouzujícímu tónu hoboj. Jeho cesta k mistrovské virtuoziť vedla přes vavříny z mezinárodních soutěží, zkušenost z Berlínské filharmonie, působení v komorních souborech Ensemble Berlin Prag či Philharmonia Octet a nastudování širokého repertoáru od baroka po bezpočet soudobých děl, která v nejednom případě premiéroval. Jeho repertoárový záběr je ovšem mnohem širší a Vilém Veverka má ambice představit hboj i ve zcela jiném kontextu, než jsme zvyklí. Po několika „klasických“ vrcholech (oceňované nahrávky skladeb Telemanna, Brittena, Vivaldiho, Zelenky, Bacha) si plní další svůj sen na pomezí stylů a žánrů. Výsledkem je album Next Horizon, které nahrál se svou hudební formací Ultimate W Band. Album obsahuje skladby Johanna Sebastiana Bacha, Ennia Morriconeho, Ástora Piazzolly, skupiny Led Zeppelin, ale také Mariána Vargy, Zdeňka Mertý, Miroslava Žbirky a Martina Hyblera. Mezi hudební hosty si Vilém Veverka přizval houslového virtuosa Pavla Šporcla.

Dramaturgie nového alba vznikala v průběhu dvou let, alespoň tak to Vilém popisuje v doprovodném textu v bookletu nového CD. Je to tak?

Ano, dramaturgie není absolutně nic náhodného. Proces výběru skladeb a jejich

poskládání byl velmi detailní. Ono by se mohlo zdát, že jsme seřadili skladby, které se nám líbí a máme je rádi a mohly by se případně líbit i posluchačům. Opak je ale pravdou – proces příprav skutečně trval dva roky, a to až do posledního týdne před samotným nahráváním, kdy mi skladatel Martin Hybler přinesl partituru kompozice „Kickdown“. Náhodnost a náhodnost je ve spojení s tímto albem de facto nulová.

Jak moc jste při výběru skladeb myslel na posluchače? Chtěl jste s novým albem jít k posluchačům blíž?

Souhlasím s volbou slovního spojení „jít za posluchačem“, v zásadě je to pravda. Snažil jsem se být jedním z těch posluchačů, to byla má cesta při výběru skladeb. Chtěl jsem tím albem udělat radost nejen sobě, ale pochopitelně také posluchačům. Každá kompozice je pro mě důležitá, jsou to všechno díla, ke kterým mám vztah, mám je rád.

Na novém albu jsou dvě rafinované úpravy klasických děl. První z pera Mariána Vargy (úprava III. věty Koncertu D dur pro klavír J. Haydna) a druhá od skladatele Martina Hyblera (úprava Koncertu F dur pro hboj A. Vivaldiho). Co vás vedlo k tomu zařadit na CD díla v upravených verzích?

Prvotním impulzem pro mě byla artroková úprava Mariána Vargy ze 70. let minulého století. Ta skladba mě svým pojetím okamžitě zaujala, a to už před několika lety. Následně jsem hledal podobnou hudební materii, a to byl tedy již jen krok k tomu oslovit Martina Hyblera, aby podobným způsobem přetransformoval i Vivaldiho hudbu.

Jaká pro vás byla cesta k písním od Miroslava Žbirky nebo skupiny Led Zeppelin?

S Miroslavem Žbirkou spolupracuji už několik let právě skladatel Martin Hybler, ten mi tedy navrhl právě jeho Baladu. Měl jsem možnost se se skladbou seznámit už více než rok před natáčením, a správnost volby mi potvrdil i producent Matouš Vlčinský, který ihned souhlasil s rozhodnutím Žbirkovu píseň zařadit na album. Píseň Kashmir pro mě byla svým způsobem výzvou – dostat se do světa mimo artficiální hudbu – přemýšlet nad tím, zda jsem schopen pracovat na právě takové skladbě. Musím přiznat, že to byl celkem dlouhodobý proces, ale lví podíl na úspěchu adaptace této písně má právě Vít Chudý, který Kashmir aranžoval.

Na novém albu vás doprovází soubor Ultimate W Band. Představte nám ho, prosím?

Ansámbl tvoří hudebníci, kteří patří k těm nejlepším, co máme v naší zemi k dispozici. Ať už to jsou Lukáš Polák nebo Karel Untermüller, Ondřej Štajnoch, Martin Novák, musel bych objektivně vyjmenovat celou kapelu – septet. Slovo „ultimate“ vnímám ve smyslu „ultimativní“, tentokrát nejen interpretačně, ale dramaturgicky. Dvojitě V logicky evokuje moje jméno, projekt, který je spojen se mnou samotným. A věřím tomu, že i moji kolegové jsou s tímto projektem identifikováni a spojení stejně jako já.

Může se vaše publikum těšit i na koncertní provedení tohoto projektu?

Každý projekt, který dělám musí žít i na koncertním pódiu. Jedním ze zásadních koncertů by měl být koncert 26. listopadu v kostele sv. Anny (Pražská křižovatka). Je to koncert, u kterého by měly být i kamery České televize. Na tomto koncertě bychom měli nejen zrekapitulovat toto CD, ale zároveň ho i pokřtít (kmotrem bude M. Žbirka). Vedle výjimečných hostů M. Žbirky a P. Šporcla (další z hostů nového CD) na koncertě zahrají i s kytaristou Michalem Pavlíčkem. Právě s ním bych chtěl posluchačům poodkrýt další vrstvu projektu „Next Horizon“, posouvání možností či mantinelů hudby.

Foto © Ivy E. Morwen

SU4286-2

DOLEŽALOVO KVARTETO & MICHAELA HRABÁNKOVÁ

NOVĚ OBJEVENÉ HOBOJOVÉ KVINTETY JOSEFA MYSLIVEČKA

Jméno Josefa Myslivečka bývá nejčastěji spojováno s Mozartem, kterému byl Mysliveček po určitý čas vzorem a inspirací, a také s operou. V šestadvaceti letech odešel Mysliveček z Prahy do Itálie a jako třicetiletý už v Neapoli slavil první velký úspěch operou Bellerofonte (1767). Kromě konkurenčního světa opery však vynikal i v kompozici symfonií a komorních skladeb. Jeho první cyklus kvartetů vyšel roku 1768 v Paříži, poslední pak krátce po jeho smrti v Amsterdamu. Svého druhu autorský podpis představovaly Myslivečkovy výjimečně krásné a propracované pomalé střední věty. Ještě větším unikátem jsou však hobojové kvintety. Dlouho se o nich vědělo pouze díky zmínce v dopise Leopolda Mozarta Wolfgangovi z října 1777; kvintety patřily ke skladbám, které chtěl Josef Mysliveček Leopoldovým prostřednictvím nabídnout salcburskému arcibiskupovi.

Teprve z iniciativy Doležalova kvarteta se podařilo vypátrat chybějící hobojoový part

ke třem ze šesti kvintetů. Stylově citlivá interpretace členů kvarteta jen podtrhuje význam objevu. Náš obraz o velkém „Il Boemo“, kterého hudební historik Charles Burney neváhal zařadit vedle Hasseho, Glucka či Haydna, je zase úplnější.

U příležitosti vydání alba s Hobojovými kvintety a Smyčcovými kvartety Josefa Myslivečka se ptáme primária Doležalova kvarteta **Václava Dvořáka**, jak tyto nahrávky vznikaly.

Teprve z vaší iniciativy se podařilo vypátrat chybějící hobojoový part ke třem ze šesti kvintetů. Jak napínavé to pátrání bylo?

Tato nahrávka je završením pětileté práce... Všechny party byly považovány za ztracené. Že existuje komplet bez hoboje, jsme zjistili až v průběhu pátrání. A pak následovalo prohledávání pramenů, psaní e-mailů a několik cest. Představte si, že někdy přiletíte poté, co vám majitel

napiše, že noty má, a na místě vám řekne, že se asi spletl. A nakonec jsou to úplně ty poslední noty jeho knihovny, které máte v ruce! Ve výsledku jsme měli dva různé sady not – jeden bez hobojoového partu a jeden kompletní. Při prepisování jsem ještě srovnával obě verze. To pak byla teprve detektivní práce.

Jaké bylo nahrávat premiérově tento objev?

Byla to radost! Při přípravě alba jsme k našemu úžasu zjistili, že i kvartety jsou světovou premiérou. Nejprve bylo třeba se domluvit, jak interpretaci pojmem. Michaela hraje i na barokní hoboje, ovšem ten se nedostane na dnes obvyklé ladění. Zkoušeli jsme i barokní a klasicistní smyčce, Myslivečkova doba byla totiž velkým „boomem“ v jejich vývoji. Nakonec jsme našli mix mezi poučenou a současnou interpretací. Nahrávat hudbu, co nikdo 250 let neslyšel, znamená, že je třeba postavit

interpretaci od samého základu. Byla to velká výzva a odpovědnost. Vůbec si neuvedomujeme, jak jsme jinými nahrávkami ovlivňováni.

Zařadíte skladby do svého koncertního programu?

Máme celý program věnovaný Myslivečkovi, kterého bychom takto rádi dostali do většího povědomí. Jednotlivé skladby na albu jsou většinou kolem deseti minut, takže se skvěle hodí na začátek všech programů. Repertoár smyčcových kvartet se někdy opakuje a my jako český soubor máme šanci a povinnost ukázat, jak skvěle skladatele jsme měli a máme!

Nepříjemnou komplikací je nynější situace kolem pandemie COVID-19. Odpadla nám totiž řada koncertů, na kterých jsme měli skladby z nového alba hrát, a tím „Myslivečka dosud neslyšeného“ posluchačům představovat.

SU4289-2

METROPOLITNÍ OPERA SE VRACÍ DO ČESKÝCH KIN

Kvůli pandemii nemoci covid-19 bude nová sezóna v newyorské Metropolitní opeře zahájena až v lednu následujícího roku. O tradiční kinopřenosy ale diváci nepřijdou. Newyorský operní dům využije svého bohatého archivu a milovníkům opery naservíruje trojici klasických děl italské opery a jednu bonusovou projekci.

Celosvětová pandemie nového typu koronaviru řádně zamíchala plány kulturních institucí. K těm nejvíce zasaženým patřila i Metropolitní opera v New Yorku. Předčasně ukončila loňskou sezónu a rovněž i ta následující bude zkrácená, podle předpokladů bude zahájena až v lednu 2021. Z pochopitelných důvodů se tento posun dotkne i nové sezóny oblíbených kinopřenosů z tohoto významného operního domu. Fanoušci opery v České republice však nemusí zoufat. První polovinu sezóny vyplní archivní výběr ze zlatého fondu italské opery a jedna bonusová projekce. Na co se mohou diváci těšit?

Opera se do českých kin opět vrátila v září společně s novou inscenací Wagnerova *Bludného Holanďana*. Nastudování, jež si stačilo svou premiéru odbyť těsně před vypuknutím koronavirové krize se stane jakýmsi předvojem italské přehlídky. Temnou, vizuálně opulentní inscenaci režíroval Francis Girard. V titulní úloze prokletého námořníka, který může přistát jen jednou za sedm let, aby našel lásku a změnil svůj osud, se měl objevit sir Bryn Terfel. Kvůli zranění kotníku ale musel ustoupit a jeho úlohu převzal ruský basbarytonista Jevgenij Nikitin.

Věříme, že současná nová opatření proti covidu umožní, že 7. listopadu bude moci vstoupit na plátna kin velké jméno italské opery – Giuseppe Verdi. Jeho *Rigoletto* byl ve své době pronásledovaný zásahy cenzury, mezi diváky si však komická opera získala na značné oblibě. Z Verdiho *Rigoletta* pochází i jeden z nejslavnějších operních „hitů“ árie vévody z Mantovy „La Donne é Mobile“. Zazpívali si ji hvězdní tenoři Enrico Caruso nebo Luciano Pavarotti a do popkultury se tato melodie zapsala natolik hluboko, že si ji – s novým textem – notují fanoušci na ochozech fotbalových stadionů. V inscenaci opery z roku 2013 se v jedné z menších rolí představí slovenský basista Štefan Kocán, v hlavních úlohách září Diana Damrau, Oksana Volkova, Piotr Beczala a Željko Lučić.

Třetím letošním přenosem z Metropolitní opery bude Pucciniho *Tosca* v režii slavného Davida McVicara. Inscenace je jakoby vyvzdorovaná navzdory nepřijímání okolností, od počátku ji pronásledovaly potíže v podobě častých výměn nejen na pozici zpěváků, ale i v tvůrčím týmu. Změna se nevyhnula ani dirigentovi – původně obsazený James Levine byl nahrazen Emmanuelem Villaumem, který v současnosti působí coby hudební ředitel a šéfdirigent PKF – Prague

Philharmonia. V hlavních rolích se představí Sonja Jončeva, Vittorio Grigolo, Željko Lučić a Patrick Carfizzi. Ztvárnění dramatického příběhu, které ctí tradici, ale zároveň slepě nesleduje konvenční provedení, je na programu 12. prosince.

Ačkoliv je v obřím sále operního svatoštánku v New Yorku stále zhasnuto, alespoň malé odrazy jeho lesku se prostřednictvím čtyř projekcí opět dostanou do přítmí kin.

The Met
ropolitan
Opera **HD LIVE**

Operní klenoty z MET / aktuálně 7. listopadu 2020

G. Verdi: Rigoletto (2013)

režie: Michael Mayer
dirigent: Michele Mariotti
účinkující: Diana Damrau, Oksana Volkova, Piotr Beczala, Željko Lučić, Štefan Kocán

12. prosince 2020

G. Puccini: Tosca (2018)

režie: Sir David McVicar
dirigent: Emmanuel Villaume
účinkující: Sonja Jončeva, Vittorio Grigolo, Željko Lučić, Patrick Carfizzi

The Met: Live in HD – o projektu

Přenosy The Met: Live in HD kombinují špičkové operní umění s nejmodernějšími technologiemi. High Definition (HD) je akronymem pro vysoké obrazové rozlišení, které svou kvalitou daleko převyšuje kvalitu formátu DVD. Zvuk je přenášen v prostorovém šestikanále 5.1. Přenosy „The Met: Live in HD“ začaly v České republice fungovat v prosinci roku 2007. Každou sezónu je u nás navštíveno okolo 40 000 diváků. Celosvětově se na přenosy z Met prodalo od začátku tohoto projektu již více než 26 milionů vstupenek. Držitelem licence na přímé přenosy z Metropolitní opery New York do České republiky je filmová distribuční společnost Aerofilms.

The Met: Live in HD online

Oficiální stránky přenosů z Met:

www.metopera.cz

Veškerý program přímých přenosů do kin čtete sledujte na našem webu: vicnezfilm.cz.

Baví Vás přímé přenosy do kin?

Sledujte náš facebookový profil [Vic nez film](https://www.facebook.com/Vicnezfilm)

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.supraphon.cz